

בו... פרה עג שאלה!

שאלות למטייל בתורה סה
המעוררות התבונות והתפעלות בעמקות קשרי תורתו

- ד -

האם נצרך עצם הייסורים והדברים הקשים שעוברים על בעל השדה לעצם תיקון הנשמות, ואם כן מה הקשר בין הייסורים שלו לתיקוני הנשמות?

- ה -

"ומבקשים ומצפים על בעל השדה". איך ובאיזה אופן אותם נשמות שנמצאים מחוץ לשדה מבקשים מבעל השדה שיתקן אותם? והאם יש קשר בין 'בקשת הדיבור ותחנוני' המוזכר באת' כ' לבקשת הנשמות הערומות?

- ו -

"וגדל יקר יפי השדה וגידוליו אי אפשר לספר, אשרי עין ראתה זאת". והנה באת' כ' רבינו מביא את המאמר חו"ל 'השמע לאוזניך מה שאתה מוציא בפיך' לעניין דיבורי התפילה שהם הם גידולי השדה. וזוהו משמע שכל התיקון הוא דווקא לספר את גדל יקר יופי השדה וגידוליו?

- ז -

רבינו אומר שיש שתי בחינות כלליות במדרגת בעל השדה, מדרגה אחת שיש בעל השדה שגומר העניין (תיקון נשמות ישראל) על ידי מיתתו. ויש בחינה יותר גבוהה שהוא גומר העניין בחייו. ויש להבין [1] אם כבר היה בעל השדה בעולם שנמר את כל תיקון השדה על ידי מיתתו, במה שייך שיש עוד בעל השדה שמתקן

- א -

רבינו אומר שיש שתי סוגי נשמות שנמצאים בחוץ: נשמות ערומות ונשמות גדולות. ויש להבין: [1] מה הסיבה והגורם שהנשמות הערומות יצאו לחוץ [2] מה הסיבה שהנשמה הגדולה יצאה לחוץ?

- ב -

רבינו אומר שלפעמים אחד מתיקוני השדה, הוא שצריך להרחיק ב' אילנות שהם קרובים מאוד, כשביל שלא יכחיש האחד את חברו. ואז רבינו מוסיף עוד משפט "כי לפעמים צריך להראות למקורב גדול הרחקה גדולה שלא יכחיש האחד את חברו", ולכאורה, הביטוי 'מקורב גדול' הולך על נשמה שמאוד מקורבת לבעל השדה בעצמו, ולמה ההרחקה מבעל השדה קשורה להרחקה של אחד מחברו?

- ג -

איזה תיקוני השדה מכוארים בהמשך תורה ס"ה שרבינו כאן קיצר וכלל אותם במשפט אחד סתום – "שאר תיקוני השדה" ואם כן איך באמת הם שייכים לגבי הנשמות?

השדה תלוי ועומד בנשמות שתחתיו, כי בעת שעושים רצונו של מקום או מאירים עיני בעל השדה ואז יכול לתקנם. אבל באות א' מבואר שכל הנשמות תלויות ועומדות בבעל השדה ותקונו ובלעדיו אינם יכולים לגדול? ועוד יש להבין בעניין זה, שאם אנו עושים רצונו של מקום, בוודאי זה נעשה באופן של תיקון הראיה לכל אחד מהיינו שלא נתפור ראייתו בכל התאוות והבלי העולם הזה, כי עינינו רואות את התכלית ואנו רחוקים מנגעי הנפש, ואם כן מה אנו צריכים עוד תיקון והשגחה מבעל השדה?

-ב-

באות ג' מבואר שכל הביטול אל התכלית, שעל ידי זה ממשיכים תורה ותיקון, נעשה על ידי סתימו דעינין. והנה באות ב' רבינו אומר ששדה בוכים גורם להחשבת עיניו של בעל השדה, ויש להקשות, מה בכך הלא על ידי זה הוא יבוא אל התכלית, כי יזכה על ידי הבכי לסתימו דעינין?

-ג-

האם יש מכוון מיוחד בזה שרבינו מזכיר את שלושת הברכות 'אבות' 'גבורות' 'קדושות'?

-ד-

בתחילת התורה מבואר, שיש שדה ששם גדלים האילנות והעשבים שהם הנשמות. ובאות ב' מבואר שעל אחד בתפילתו מלקט דיבורים שהם חלקי נשמות, נמצא שלבאורה כל הנשמות מלקטות נשמות, וכל אחד מלקט את חבריו, ואיך יתכן שכל אחד שהוא גם אילן או פרח, אזי האילן הזה הזה בעצמו מלקט שושנים אחרים?

בחיוו, הרי בעל השדה הקודם כבר גמר התיקון [2] האם ביאור עניין זה קשור לשיחתו של רבינו הק' שאמר 'גמרתו ואגמור', כי אם כבר גמר אז מה שייך שיגמור שוב? ואם הוא עתיד לגמור אז מה שייך לומר 'גמרתו' [3] ובכלל יש להבין מה הקשר בין עניינים אלו של חיים ומיתה לכל מהלך התורה, האם יש בתוך מהלך התורה עניין שלם שקשור לחיים ומוות?

-ה-

למה ובמה הנשמות נמשלים לאילנות ועשבים בשדה. איזה עניינים קיימים בשדה של אילנות ועשבים גשמיים לבין עניני הנשמה הרוחניים? ובפרט מה הקשר בין ענין היופי והפאר של שדה גשמי, לבין יופי שקיים בנשמות?

-ו-

בתחילת התורה רבינו מתאר שיש נשמות ערומות שנמצאות מרוץ לשדה ובעל השדה עוסק בתיקונם. והנה בהמשך התורה נראה כביכול שאין שום אוזור נוסף מי הם אותם נשמות ערומות ואיך הם מגיעים לתיקונם, וצריך ביאור באיזה אופן הם מכונים בהמשך התורה ומה באמת דרך תיקונם?

-א-

בתחילת אות ב' יש משמעות שכל כוחו של בעל

-ה-

"הן אמת, שאתה צריך לילך יותר, כדי ללקט עוד סגולות יקרות וחמודות גדולות, אבל אך תוכל לפרוד ממני ולשכוח אותי, על כל פנים תראה שככל מקום שתלך ותבוא לשם לא תשכח אותי, ולא תיפרד ממני" - מדוע באמת הנפש מוכרחת לעבור ולדבר את כל דיבורי התפילה, אולי יותר טוב שהיא תישאר לתמיד רק עם הדבקות וההתקשרות כמילה אחת, או ככל שאר הדיבורים שכבר התפלל, שהרי יש עניין בתפילה שטוב מעט ככוונה מהרבות שלא ככוונה?

-ו-

מה באמת הפירוש בעניין לעשות מכל התפילה אחד, כיצד עושים זאת בפועל? הרי אין הדבר נמצא ביכולת האנושית לחשוב ולהתקשר ולכוון בעת שאומר מילה אחת גם כמה שאמר מקודם?

-ז-

ועוד יש לשאול בעניין הדיבור של כל התפילה לאחד. הרי ראינו באות א' שאם יש שתי אילנות שסמוכים זה לזה מאור, אז אחד מתיקוני בעל השדה זה להרחיק אותם זה מזה שלא יכחישו אחד את חברו. וצריך ביאור, מדוע כאן בשדה התפילה (שמקביל לאותה שדה של הנשמות), רבינו מדבר רק על האחדות שצריך להכירם ולא על ההפרדה שצריך להפרידם, הלא כתפלתו, כשמחבר כוונת שני מילים, יוכלו להכחיש האחד את חברו?

-ח-

רבינו מביא את המאמר הז"ל 'השמע לאוזניך מה שאתה מוציא בפך'. ויש להבין שלפי הפשט של דברי הז"ל, הכוונה לשמוע את הדיבור בעצמו שאומר, אך לפי דברי רבינו אין הכוונה לשמוע את דיבורי התפילה בעצמם, אלא לשמוע את הדיבור של הדיבור, דהיינו מה שהם מתחננים לבל יעזוב אותם. וכן יש להבין בכלליות מה הפירוש שהדיבור עצמו מדבר ומבקש, וכי דיבור יכול לדבר?

-י-

האם לפי התורה הנפש יש לה גם צימאון בעת התפילה ללקוט שושנים ופרחים או שלנפש יש רק צימאון לחידושין אורייתא?

-א-

האם יש קשר בין העניים של לחגור מתניו לבין העניין של לסתם עיניו בחזקה?

-ב-

רבינו אומר שהייסורים באים ככוונה מהשם יתברך ויש בזה שתי כוונות: הא' כדי למרק עוונותיו. הב' להזכירו שישוב בתשובה. ואם כן כשהארם מתבטל ועוצם את עיניו, כדי שישתלקו ממנו הייסורים, הרי הוא כורח לכאורה מתכלית הייסורים, והוא אינו ממלא את כוונת ה' יתברך ששלה לו את הייסורים,

א-י

כאות ב' רבינו אומר שככל שהאדם צריך להתקדם בתפילה, הוא צריך לקשר את הסוף להתחלה, דהיינו שחוזר בתפילתו כביכול לאחוריו. וקשה באות ג' יוצא שעיקר התנועה של האדם היא לא לקשר את המציאות שבה הוא עבשיו לאחוריו, אלא להסתכל קדימה על התכלית הרחוקה, אם כן מהי תנועת הנפש הנדרשת האם להסתכל למרחוק לפניו או לאחוריו?

א-י

"לוקחין לאדם הדעת" – כדי שיהיה לו ייסורים וכל כוונת הייסורים שיסתכל על התכלית ויראה שהכול לטובה, ואך יתכן שהאדם יראה ויבין שהכול לטובה בלי דעת?

א-ח

כאות ג' רבינו מרחיב בעניין הראיה למרחוק. רבינו מסביר שהדבר הכי 'רחוק' שיש וצריך לראותו זה התכלית, ושפאשר לראותה רק על ידי סתימת העיניים. ולכן יש להבין מה הקשר בין עניין הריחוק של התכלית, לעניין ההתרחקות המוכרת באות א', של המקורב הגדול שמרחיקים לפעמים.

א-ט

רבינו מסביר שיש שתי דברים כלליים שהם גורמים חיסרון בכוח הראיה גם בנשמות. הא' שהדבר אותו רוצים לראות רחוק מאוד. ב' שהדבר אותו רוצים לראות עובר במהירות מול העיניים (אפילו אם הוא קרוב). והנה בעניין המרחק רבינו כותב שהתכלית הרחנית היא רחוקה מאוד ולכן צריך לסתום עיניו בחזקה מכל הבלי העולם. אבל בעניין המהירות

כי על ידי שעצם את עיניו אינו מרגיש הייסורים ואו עוונותיו אינם מתמרקים וכן לא שב בתשובה?

א-ג

רבינו מביא שתי סיבות להבאת הייסורים על האדם, הא' להזכירו שישב בתשובה והב' למרק עוונותיו. ויש להבין למה צריך ב' טעמים ומה המכוון בכל אחד מהם בהקשרה של כל התורה?

א-ד

לשם מה רבינו היה צריך להאריך בעניין הטבע שנטבע בנפש האדם, הרי גם בלא זה היה מובן היטב כל מהלך התורה, שעל ידי הביטול אל התכלית משיגים את ביטול הייסורים וכו' וכו' אז כמה קשור העניין של 'נטבע בנפש האדם' לכלליות התורה? וכן בסוף דבריו רבינו כותב בעניין זה, שהנפש יודעת הכול אפילו אם האדם אינו יודע. האם יש קשר בין שני עניינים לכל מהלך התורה?

א-ה

לפי דברי רבינו שהתפילה מחולקת בכלליות לשתי בחינות, תחילת התפילה וסוף התפילה וצריך לעשות הכול אחד. ולפי דבריו בהמשך התורה באות ג', לעשות אחד הכוונה לעשות ולבטל את הרע לטוב בבחינת כולו הטוב והמטיב. אם כן היכן יש בדיבורי התפילה בעצמם איזה משמעות שהופכים את בחינת 'דין האמת' שבדיבורי התפילה ל'הטוב והמטיב', וכן ניתן לשאול את השאלה באופן אחר: אם יש עבודה להתבטל לאחד מתוך הייסורים וכל עבודת התפילה היא לעשות אחד, אם כן היכן בדיבורי התפילה נעשה העבודה שמתבטלים מהייסורים לאחד?

האם יש שייכות בין העניין של קלקול הראות מהבני
באות ב' לבין העניין שגפזר הראות מתאווה העולם
באות ג'?

רבינו לא ביאר את עניינו באופן רוחני, האם התכלית
עוברת מהר לפני האדם ומה הפתרון לכך?

-י-

רבינו מביא שתי טעמים מדוע בראיה למרחוק
אין ראייה טובה. הא' מחמת שנתפזר לצדדים בעת
הליכתו לראות את התכלית. והב' שנקלש הראיה
בחזרתו, האם יש קשר בין שני טעמים אלו לכל
מהלך התורה?

-יא-

האם ואיך יש שייכות בין העניין שצריך האדם לכון
הראות אל התכלית, ולא יהיה נתפזר הראות, לבין
העניין שצריך האדם שלא יתפרדו ממנו הדיבורים.
והאם ואיך שני עניינים אלו קשורים גם לעניין הזה
של הנשמות שיצאו חוץ לשדה ומבקשים ומצפים על
תיקונם?

-יב-

מה העניין שצריך לסתום את העיניים דייקא עם
האצבע ולא מספיק לסגור אותם כמו שעוצמים
את העיניים סתם, והאם ואיך קשורה האצבע הזאת
לאצבע המובאת בסוף התורה, שכל אחד ואחד
מראה באצבעו?

-יג-

האם יכול להיות שעצם התאווה והכלי העולם הזה
הם בעצמם הייסורים ולכן צריך להעלים עיניו מהם.
ואם כן מה הביאור בזה?

-יד-

אות ד'

-א-

האם מכלליות התורה מוכן מה החיסרון בכך שהאדם
ייצא מנגד אנושי, האם זה רק עניין שלא שייך
במציאות, או שזה סוג של פגם שקשור לכל מהלך
התורה? והאם עניין זה קשור למה שמוזכר באות ב'
שהאדם מוכרח ללכת ולדבר עוד דיבורים בתפילה?

-ב-

האם אפשר לומר שעניין האיברים שקשורים למוח
יש להם שייכות לכל עניין הגידולים שמוזכרים בעניין
השדה, דהיינו, שהמוח הוא בעל השדה והוא מגדל
את כל האיברים. ולפי זה יש גם להבין האם הקצירה
שרבינו מזכיר בסוף התורה והחתיכה של האיבר
שמוזכרת באות ג' יש להם קשר? וגם האם הבעל
השדה מרגיש את כל הצער והייסורים שלנו כמו
המוח שלנו שמרגיש את הצער של הייסורים?

-ג-

ג] עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים. האם אלו שלושה דברים נפרדים או שכל אלו השלושה הם בעצם דבר אחד.

-ה-

איך הבעל השדה על ידי שהוא 'מסתכל' על מי שרחוק מהתכלית, בהסתכלות בעצמה הוא מתקן אותו, האם זה כוח סגולי וניסי שיש לבעל השדה מצד גדלותו ואין לנו יכולת להבין בשכלנו כיצד הוא מתקן, או שיש קשר בין עניין ההסתכלות של כל אחד שצריך להסתכל על התכלית, לאותה הסתכלות של בעל השדה שמסתכל באותו אחד שרחוק ומתקן אותו. ואם אכן יש שייכות האם אפשר להבין ולהסביר איך באמת בעל השדה עושה לנו את אותו התיקון?

-ט-

למה בסוף התורה הצופים מתקנים את מי שנמצא בסוף התפילה ועדיין הוא בתחילת התיבה, הרי לכאורה מדובר באדם שעשה מכל התפילה אחד, ולמה הוא צריך תיקון?

-א-

הנה בכל ביאור הפסוק 'ויאמר בועז' רבינו לא חזר

רבינו מביא משל שבא להסביר את התגברות הייסורים אחרי הביטול כמו אחד שמתגבר על חברו כדרך שני אנשים שנלחמים זה בזה. אבל בנמשל זה קצת קשה, כי מי ששלח את הייסורים זה הרי השי"ת כוונה גמורה, אז האם השי"ת ח"ו מתגבר כנגד הביטול ושולח ייסורים יותר הזקים?

-ד-

האם יש קשר בין שני האנשים שנאבקים כאן וכל אחד מתגבר על חברו לבין שני האילנות המוזכרים באות א' שמכחישים אחד את השני?

-ה-

אם הרשימו של הביטול גורם להתחדשות התורה על ידי השמחה ששמה בעת הביטול בעצמו, איך נוצר מצב שבסוף התורה מהביטול יש ייסורים גדולים יותר ורק אחר כך נתקורים הייסורים, הלא כבר יש את התורה שבאה מהשמחה, והיא הייתה צריכה לערום שלא יהיו ייסורים כלל?

-ו-

האם סתם שמחה שלא באה מכוח הייסורים, גם היא ממשיכה להתחדשות התורה? כי הרי לכאורה בעת מתן תורה שאז ירדו שישים ריבוא מלאכים עם הכתרים, לא היו קודם לבן ייסורים שעל ידם זכו להתחדשות התורה?

-ז-

רבינו מביא שלושה מאמרי חז"ל שעוסקים במה שיהיה 'לעתיד'. א] לעתיד יברכו על הכול הטוב והמטיב. ב] ועתיד הקב"ה להחזיר לנו (את הכתרים)

-ה-

לכאורה יש אי הכנה בתורה היכן נמצאים הייסורים, כי באות ד' בתחילתה רבינו כתב שעיקר הייסורים הם כמזח, כי שם הרגשת הייסורים. ואחר כך בסוף דבריו, וכן כביאור הפסוק ויאמר בועז אל רות, כתב שהצימאון שהם הייסורים זה בנפש, והרי הנפש והמונה לכאורה הם שתי דברים אחרים?

-ו-

לכאורה יש להבין שבסוף התורה רבינו כותב דבר שלא נזכר כלל בתחילת התורה, והוא שהתורה נמשכת ונשאבת על ידי העיניים?

-ז-

אם לעתיד לבוא הכול יהיה אחד ממש, איך כל אחד יהיה מראה באצבעו, הרי לכולם תהיה אותה אצבע ולא יהיה חילוק בין אצבע לאצבע, ומה שייך שכל אחד מראה באצבעו דייקא?

לדבר כלל על בעל השדה ועל הנשמות שנמצאים מחוץ לשדה, וצריך ביאור מדוע רבינו החסיר את כל העניין מביאורו?

-ב-

בפשט הפסוק מי שאומר ומדבר עם הנפש את כל הדיבורים זה בועז שזה השכל, ולכאורה בתחילת התורה מביאר, שהדיבור בעצמו הוא זה שאומר את כל הדיבורים, כי הדיבור בעצמו מבקש מהנפש שלא תיפרד ממנו?

-ג-

האם יש קשר בין הקצירה שהיא התכלית, לעצם פעולת הלקיטה של שושני התפילה שהרי גם היא כמו קצירה? ומה הפירוש שבאשר הוא קוצר הוא צריך להסתכל על התכלית שזה הקצירה, הרי ברגע זה ממש הוא קוצר?

-ד-

מה הקשר בין הגן והעדן שהם בכחית משה ואהרן לכל כלליות התורה, הרי רבינו לא דיבר (במפורש) לא על הגן ערן ולא על משה ואהרן?

**"לְמַה לֹא תִקַּח אֶת סִפְרֵי וְתַעֲיִן בּוֹ הַיָּמָב
עַד שִׁיעֲלָה עַל דַּעְתְּךָ אֵיזָה קִשְׂיָא
וְאַחַר כֵּךְ תוֹסִיף וְתַעֲיִן בּוֹ עַד שֶׁתִּכְבֵּן וְתִדַּע אֵת
הַתְּרוּיָן שֶׁעַל זֶה"**

(בוכבי אור שיתות וסיפורים, אות מג)